

ще видимъ да блеснатъ огнени свѣткавици задъ тия далечни могили, после тежкитѣ, басови гърмежи и зловещото фучене на гранатитѣ. Единъ огненъ дъждъ, който яростно ще се посипе върху насъ. И ние едвамъ сега забелязваме, че нашиятъ окопъ е близо до високъ и самотенъ джбъ. Лошо съседство: въ такива дървета артилерията всѣкога тѣй добре се прицелва.

— Ахъ, да знаехме! — обажда се нѣкой въ окопа — господинъ фелдфебелъ, трѣбваше да го отсѣчемъ тая нощъ!

— Тѣй се сѣчало... Сѣкалъ ли си такова дърво? Философъ! Я гледай предъ себе си!

Но скоро се разбира, че нищо опасно нѣма. Научихме се, че настѣпващитѣ малки части сж били турски санитарни команди, излѣзли да прибиратъ изостанали ранени. Бой, изглежда, не ще има. Деньтъ е тѣй хубавъ и топълъ, тѣй спокойно може да се почине на топлото слънце. Къмъ обѣдъ ние се успокояваме напълно: получаваме заповѣдь да посрещнемъ и препратимъ турския парламентьоръ, който щѣлъ да се яви на нашия фронтъ. Майорътъ ни даваше сега инструкции за тая среща. Самъ той изглеждале твърде доволенъ, едно, че нѣмаше да има бой, и друго, — че ни предстоеше едно рѣдко и интересно зрелище.